



# ROSEANNA





## Strada Ficțiunii

Mergi pe o stradă.

Cosmopolită. Straniu familiară. Cu miros de mare, de scorțișoară sau de cerneală. Trecătorii par manierați. Nonconformiști. Plini de umor. Ai căutat mereu strada asta. Paralelă cu modele. Perpendiculară pe modern. Nouă. Efervescentă. De tradiție bună. Cu seraiuri, *palazzo*-uri și hamace. Cu zgârie-nori și arcade. Cu clădiri invizibile. O stradă care se construiește pe măsură ce ți-o imaginezi.

Iată-l și pe omul cu umbrelă colorată, care știe drumul, dar se lasă purtat de suflul imaginației. Ghidul tău. Și, cum pe Strada Ficțiunii contează și plimbarea, nu doar destinația, dă mai întâi un tur.



**Turul Clasic.** Urmărește dreptunghiul colorat. Te vor accompania doar clasicii care au trecut testul timpului.



**Turul Contemporan.** Urmărește pătratul colorat. Te vor întâmpina autori care nu scriu neapărat pentru premii și vei descoperi debutanții chiar de la debut.



**Turul Bestseller.** Urmărește cercul colorat. Ești în rețea cu scriitori din cele mai fierbinți topuri ale lumii.

## MAJ SJÖWALL și PER WAHLÖÖ

Maj Sjöwall (n. 1935) și Per Wahlöö (1926-1975), jurnaliști, scriitori și traducători suedezi, s-au cunoscut în 1962. Între 1965 și 1975 au scris împreună zece romane polițiste – reunite sub titlul generic *Povestea unei crime* –, care îl au ca protagonist pe inspectorul Martin Beck. Primul din serie, *Roseanna* (1965; Editura ALLFA, 2013), a cunoscut două ecranizări, iar *Den skrottande polisen* (1968) a fost distins cu prestigiosul Premiu Edgar pentru cel mai bun roman polițist. Cu peste zece milioane de exemplare vândute în întreaga lume, Per Wahlöö și Maj Sjöwall, supranumiți „regele și regina romanului polițist“, sunt considerați clasici ai genului.

### Vocea autoarei

„Ideile pentru romane vin ușor. Cândva, călătorind pe canal din Stockholm spre Göteborg, pe vas am văzut o americană. Frumoasă, brunetă, întotdeauna singură.

L-am surprins pe Per privind-o și l-am întrebat: «Ce-ar fi ca femeia asta să moară chiar la începutul romanului?»»

Maj Sjöwall



MAJ SJÖWALL  
PER WAHLÖÖ

---

ROSEANNA

Traducere din limba suedeză și note de  
Manuela Lupșa

EDITURA  ALLFA

<http://www.all.ro/roseanna.html>

**ROSEANNA**

**Maj Sjöwall and Per Wahlöö**

Copyright © Maj Sjöwall and Per Wahlöö 1965

Published by agreement with Salomonsson Agency.

**ROSEANNA**

**Maj Sjöwall și Per Wahlöö**

Copyright © 2013 Editura **ALLFA**

**Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României**

**SJÖWALL, MAJ**

**Roseanna** / Maj Sjöwall și Per Wahlöö ; trad. Manuela

Lupșa. – București : ALLFA, 2013

ISBN 978-973-724-591-5

I. Wahlöö, Per

II. Lupșa, Manuela-Adriana (trad.)

821.113.6-31=135.1

Toate drepturile rezervate Editurii **ALLFA**.

Nicio parte din acest volum nu poate fi copiată

fără permisiunea scrisă a Editurii **ALLFA**.

Drepturile de distribuție în străinătate aparțin în exclusivitate editurii.

All rights reserved. The distribution of this book outside

Romania, without the written permission of **ALLFA**,

is strictly prohibited.

Copyright © 2013 by **ALLFA**.

Editura **ALLFA**: Bd. Constructorilor nr. 20A, et. 3,

sector 6, cod 060512 – București

Tel.: 021 402 26 00

Fax: 021 402 26 10

Distribuție: Tel.: 021 402 26 30; 021 402 26 33

Comenzi: comenzi@all.ro

**www.all.ro**

Redactare: Ruxandra Câmpeanu

Tehnoredactare: Liviu Stoica

Corectură: Anca Tach

Design copertă: Alexandru Novac







Cadavrul a fost scos în data de opt iulie, puțin după ora trei după-amiază. Se păstrase destul de bine și nu zăcuse mult timp în apă.

Găsirea trupului s-a datorat, pur și simplu, unei întâmplări. A fost un noroc că au dat peste el atât de repede și ar fi fost de așteptat ca asta să ajute poliția în cercetările ei.

Lângă ecluzele din Borenhult, un dig protejează intrarea în lac de vânturile dinspre răsărit. La deschiderea canalului pentru trafic în acea primăvară, rada portului începuse din nou să se colmateze. Vapoarele înaintau cu greu și paletele eliceilor se umpleau de nămolul gras, gri-gălbui, pe care îl adunau din mълul de pe fundul apei. Nu era greu de înțeles că trebuia făcut ceva și, deja din luna mai, compania de administrare a canalului făcuse comandă la Direcția de Drumuri și Poduri pentru un șaland de dragare a mълului. Scrisoarea trecuse prin mâna unui lung șir de funcționari perplecși și fusese trimisă, într-un sfârșit, la Administrația Maritimă Suedeză. Administrația Maritimă apreciasse că operațiunea trebuie executată cu ajutorul uneia dintre șalandele de dragaj cu clești aflate în proprietatea Direcției de Drumuri și Poduri, iar Direcția de Drumuri și Poduri descoperise că, de fapt, șalandele de dragaj cu clești sunt în răspunderea Administrației Maritime Suedeze. În disperare de cauză, cineva încercase să înainteze cazul conducerii portuare din Norrköping, care trimisese de îndată cererea înapoi la Administrația Maritimă, care, la rândul ei, o trimisese la Direcția de Drumuri și Poduri. Până la urmă, cineva a pus mâna pe telefon și a format numărul unui inginer care, într-adevăr, știa totul despre șalandele de dragaj cu clești. Știa,

de exemplu, că, dintre cele cinci șalande de dragaj existente, doar unul are dimensiunile potrivite pentru a putea încăpea prin ecluză. Șalandul se numea Gripen, dar i se spunea, bineînțeles, Grisen<sup>1</sup>, și întâmplarea făcea ca în acel moment să se afle în portul pentru vase de pescuit din Gravarne. În dimineața zilei de 5 iulie, Grisen a ancorat la Borensult, sub privirile copiilor din zonă și ale unui turist vietnamez.

O oră mai târziu, un reprezentant al companiei canalelor a urcat la bordul navei ca să discute sarcinile de lucru. Așa a trecut toată după-amiaza. A doua zi era sâmbătă și nava a fost lăsată lângă dig, în timp ce personalul s-a dus să-și petreacă weekendul acasă. Lista echipajului era una obișnuită pentru un șaland de dragare cu clești: un șef de șaland, care era și căpitan, având competența de a duce nava pe apă, un excavatorist și un matroz. Ultimii doi, fiind din Göteborg, au luat trenul de noapte din Motala. Șeful locuia în Nacka, și a venit nevasta să-l ia cu mașina. Luni dimineața, la ora șapte, toți se aflau din nou la bordul navei și o oră mai târziu începeau să dragheze. La ora unsprezece, cala era plină, iar șalandul a plecat în larg pentru a fi golit. La întoarcere, au fost nevoiți să se ferească de o navă albă cu aburi, care trecea pe lacul Boren, îndreptându-se spre vest. De-a lungul balustradei de pe puntea navei se înghesuiau turiști străini, care, cu o încântare isterică, făceau cu mâna echipajului grav de pe șaland. Vasul de pasageri urca încet în ecluză, pregătindu-se să se îndrepte spre Motala și Vättern. La vremea prânzului, fanionul din vârf dispăruse în spatele ultimei porți a ecluzei. La ora unu și jumătate, au început iarăși să sape.

Situația era următoarea: vremea era caldă și frumoasă, cu vânturi slabe, schimbătoare și nori de vară care alunecau alean pe cer. Pe dig și pe marginea canalului se aflau mai mulți oameni. Cei mai mulți făceau plajă și câțiva pescuiau, doi sau trei uitându-se la șaland. Cupa șalandului tocmai mușcase cu lăcomie din mărul de pe fundul lacului Boren și se ridica acum din apă. Excavatoristul executa în cabina lui în mod mecanic

---

<sup>1</sup> Joc de cuvinte bazat pe asemănarea fonetică dintre cele două cuvinte suedeze: *gripen* („clește“) și *grisen* („porc“).

mişcărilor de-acum bine știute, căpitanul șalandului își bea cafeaua în cambuză, iar matrozul stătea cu coatele pe balustrada unsuroasă și scuipa în apă. Cleștii continuau să se ridice.

În momentul în care au ajuns deasupra apei, un bărbat de pe marginea cheiului s-a ridicat și el și a făcut câțiva pași spre vapor. Dădea din mâini și striga ceva. Matrozul s-a îndreptat de spinare, ca să audă mai bine.

— E cineva în cupă! Stați! E cineva în cupă!

Matrozul s-a uitat dezorientat, întâi la bărbat și apoi la cleștii șalandului, care se roteau cu încetinelă spre cala navei pentru a-și vărsa conținutul. Din cupa oprită deasupra calei curgeau șuvoaie de apă murdară, cenușie. Atunci a văzut și matrozul ce văzuse bărbatul de pe dig: dintre fălcile cupei ieșea un braț alb, gol.

Cele zece minute care au urmat au fost lungi și haotice. S-au luat o serie de măsuri și cineva de pe chei repeta întruna: „Nu faceți nimic, nu atingeți nimic, lăsați totul așa cum e până vine poliția...”

Excavatoristul a ieșit și el afară să vadă ce se întâmplă, după care s-a dus înapoi în cabină, s-a adăpostit în spatele manetelor, unde se simțea în siguranță, și a lăsat macaraua să facă o rotație, deschizând cupa. Șeful șalandei și matrozul au scos încărcătura.

Era cadavrul unei femei. Au culcat-o pe spate, pe o prelată împăturită, pe care o întinseseră pe dig. În jur se adunaseră o grămadă de oameni, uitându-se la ea încremeniți. Erau și câțiva copii printre ei, copii care nu ar fi trebuit să fie acolo, dar nimeni nu se gândea să-i gonească. Erau cu toții absorbiți de același eveniment și singurul lucru care îi reunea era faptul că nu aveau să uite niciodată chipul acelei femei.

Trei găleți de apă a turnat matrozul peste ea. Mult după aceea, când ancheta poliției a ajuns într-un punct mort, s-au găsit unii care să-l învinovățească pentru asta.

Era goală și nu avea nicio bijuterie. După urmele bronzului, se vedea că făcuse plajă în bikini. Era lată în șolduri și avea coapse puternice, iar părul pubian era negru, ud și des. Sâni erau mici și fleșcăiți, cu sfărcuri mari, închise la culoare. O cicatrice de un roșu spălăcit cobora de la mijloc până la șold. În rest, pielea era

netedă și fără pete sau răni. Măinile și picioarele erau mici, iar unghiile, nevopsite. Fața îi era tumefiată și cu greu ți-ai fi putut da seama cum arăta în timpul vieții. Sprâncenele erau castanii și groase, iar gura părea mare. Părul negru îi ajungea până la umeri și stătea lipit de cap. O şuviță i se așezase pe gât.

Motala este un oraș suedez din Östergötland, de mărime mijlocie, la nord de lacul Vättern. Are 27 000 de locuitori. Persoana cu cel mai înalt grad de autoritate polițienească este chestorul general, care e și procuror. În subordinea lui are un comisar, care este responsabil atât de poliția de ordine publică, cât și de cea judiciară. Există, de asemenea, un inspector, salarizat cu gradul al nouăsprezecelea, șase polițiști bărbați și o polițistă. Unul dintre polițiști este fotograf profesionist, iar când e nevoie de expertiză medicală se apelează, de regulă, la unul dintre doctorii din Motala.

La o oră după ce a fost dat primul semnal de alarmă, câțiva dintre aceștia se adunaseră deja pe digul din Borensult, lângă farul portului. Era cam multă înghesuială în jurul cadavru-lui, și cei de pe șaland nu mai puteau să vadă ce se întâmplă. Rămăseseră la bord, deși nava era pregătită pentru ancorare, cu prora către dig.

Dincolo de perimetrul de la piciorul podului, demarcat de poliția de ordine, numărul celor prezenți se înzecise. Pe partea cealaltă a canalului se aflau niște mașini – patru dintre ele aparțineau poliției, iar alături de ele era o salvare vopsită în alb, cu cruci roșii pe ușile din spate. Doi bărbați în salopetă albă stăteau lângă salvare și fumau. Păreau să fie singurii care nu se sinchiseau de mulțimea de lângă far.

Pe dig, doctorul începuse să-și strângă lucrurile. Între timp îi povestea ceva comisarului de poliție – un bărbat înalt și cărunț, pe nume Larsson.

- Deocamdată nu pot să spun prea multe, zise doctorul.
- Trebuie s-o lăsăm aici?

— Mai degrabă eu ar trebui să vă întreb asta, îi întoarse vorba doctorul.

— Ei, dar nu ăsta e locul crimei.

— O.K., ai grijă s-o ducă la morgă. Sun eu să-i anunț.

Își închise geanta, se ridică și plecă.

— Ahlberg, strigă comisarul, nu lași pe nimeni să se apropie, bine?

— Mai încape vorbă?

Chestorul general nu spusese nimic lângă far. Nu obișnuia să se amestece în anchete chiar de la început, dar pe drum către oraș spusese:

— Urâte vânătăi!

— Așa e.

— Mă ții la curent.

Larsson nici măcar nu se sinchisi să dea din cap.

— Îl lași pe Ahlberg să răspundă de caz?

— Ahlberg e bun, zise comisarul.

— Sigur că da.

Dialogul se opri aici.

Ajunseseră. Se dădură jos și merse fiecare în biroul lui.

Chestorul general din Motala îl sună pe șeful poliției județene din Linköping, care zise doar atât:

— Aștept vești de la tine.

Comisarul avu apoi o scurtă discuție cu Ahlberg.

— Trebuie să aflăm cine este.

— Da, zise Ahlberg.

Intră în birou, sună la pompieri și ceru doi scafandri. Apoi citi un raport despre un furt care fusese comis în port. Vinovatul avea să fie găsit în curând. Se ridică și se duse la polițistul de gardă.

— A fost dat cineva dispărut de curând?

— Nu.

— N-a fost raportată nicio dispariție?

— Nimeni care să corespundă semnalmentelor.

Se întoarse în birou și așteptă.

Un sfert de oră mai târziu sună telefonul.

— Trebuie să cerem o autopsie, zise doctorul.

— A fost strangulată?

— Cred că da.

— Violată?

— Așa cred. Doctorul rămase tăcut câteva clipe, după care zise: Și încă foarte violent.

Ahlberg își rodea unghia de la degetul arătător. Se gândea la concediul care ar fi trebuit să înceapă vineri și la cât de bucurătoare ar fi fost soția lui. Doctorul interpretează greșit tăcerea.

— Vă miră?

— Nu, zise Ahlberg.

Puse receptorul în furcă și se duse la comisarul Larsson. Porniră împreună spre biroul chestorului general.

Zece minute mai târziu, chestorul general ceru prefecturii un examen medico-legal, iar prefectura luă contact cu institutul de medicină legală. Cel care urma să facă autopsia era un profesor universitar în vârstă de șaptezeci de ani. Venise cu trenul de noapte din Stockholm. Părea odihnit și bine dispus. Autopsia îi luă opt ore, aproape fără pauză.

Scrise apoi un raport preliminar care suna cam așa: „Moarte survenită prin strangulare în timp ce victima era supusă unor violențe sexuale de natură deosebit de gravă. Puternice hemoragii interne.“

În acel moment procesele-verbale și rapoartele începuseră deja să se adune într-un teanc pe masa de lucru a lui Ahlberg. Toate puteau fi rezumate într-o singură propoziție: „S-a găsit o femeie moartă în bazinul ecluzei din Borensult.“

Nimeni nu fusese dat dispărut din oraș sau din districtele dimprejur. Niciuna dintre persoanele căutate de poliție nu se potrivea descrierii.

Era cinci și un sfert dimineața și ploua. Martin Beck petrecu mai mult timp decât de obicei spălându-se pe dinți, ca să scape de gustul de plumb de pe cerul gurii.

Pe urmă își încheie gulerul, își legă cravata și se uită apatic la chipul din oglindă. Ridică din umeri și ieși în hol, trecu prin sufragerie, privi nostalgic macheta navei Danemarca, pe jumătate gata, la care lucrase până târziu cu o noapte înainte, și se duse în bucătărie.

Mergea tiptil, dintr-o veche obișnuință, dar și ca să nu-i trezească pe cei mici.

Se așeză la masa din bucătărie.

— Încă n-a venit ziarul? întrebă el.

— Nu vine niciodată înainte de șase, zise nevastă-sa.

Afară se luminase de-a binelea, dar cerul era înnorat, iar bucătăria era cufundată în semiîntuneric. Doamna Beck nu aprinse lumina. Așa înțelegea ea să facă economie.

Martin deschise gura, dar o închise la loc, fără să spună nimic. Nu ar fi făcut decât să se certe cu nevastă-sa, și nu era deloc momentul potrivit.

Așa că se mulțumi să bată darabana în tăblia laminată a mesei și să se uite la ceașca goală, cu motive de trandafiri albaștri. Sub buza ciobită a ceștii se întindea o crăpătură maronie. Ceașca aceea le fusese alături aproape încă de la începutul căsniciei. O aveau de mai bine de zece ani. Soția lui nu spărgea niciodată nimic – în orice caz, nu așa încât să nu mai poată să fie reparat. În mod straniu, și copiii lor erau la fel.

Se puteau oare moșteni trăsături atât de particulare? Nu știa ce să creadă.



Ea luă ibricul de pe aragaz și îi turnă cafea. Martin încetă să mai bată cu degetele în tăblia mesei.

— Nu vrei un sendviș? întrebă ea.

Martin își sorbea cafeaua cu grijă, luând înghițituri mici. Stătea aplecat deasupra mesei, puțin adus de spate.

— Ar trebui să mănânci ceva, zise ea.

— Știi că nu pot să mănânc dimineața.

— Chiar și așa, tot ar trebui să mănânci, insistă ea. Mai ales tu, cu stomacul tău.

Își trecu buricele degetelor peste obraz și simți câțiva țepi de barbă, foarte mici și ascuțiți, care îi scăpaseră când se bărbierise. Mai luă o gură de cafea.

— Pot să-ți prăjesc niște pâine, zise ea.

Cinci minute mai târziu, puse ceașca înapoi pe farfurioară, fără să facă niciun zgomot, își ridică privirea și se uită la nevastă-sa.

Îmbrăcăta cu un halat roșu și scămoșat peste cămașa de noapte din nailon, doamna Beck stătea cu coatele pe masă și cu bărbia sprijinită în palme. Era blondă, cu pielea albă și ochii rotunzi, cam bulbucăți. Obişnuia să își vopsească sprâncenele, dar în timpul verii se decoloraseră și acum erau aproape la fel de deschise la culoare ca părul. Era cu vreo doi ani mai mare decât el și, cu toate că se îngrășase mult în ultima vreme, pielea de pe gât începuse să îi atârne.

În urmă cu doisprezece ani, când se născuse fiica lor, își dăduse demisia de la un birou de arhitectură, și nici mai târziu nu încercase să își găsească altceva de lucru. Când și băiatul lor începuse școala, Martin Beck fusese de părere că soția lui ar putea să înceapă să lucreze cu jumătate de normă, dar ea își făcuse socoteala că nu prea are rost. Pe deasupra, era o persoană comodă din fire și mulțumită cu existența ei de casnică.

„Da, cum să nu?“, își spuse în gând Martin Beck ridicându-se. Împinse taburetul albastru sub masă, fără să răspundă nimic. Rămase lângă fereastră, uitându-se la burnița de afară.

Dincolo de parcare și de peluză se întindea autostrada, netedă și pustie. Doar câteva ferestre erau luminate în blocurile de pe dealul din spatele stației de metrou.

Doi pescăruși se roteau sub cerul cenușiu și încărcat de nori.  
În rest, nu se vedea nicio urmă de viață.

— Unde te duci? întrebă doamna Beck.

— La Motala.

— Stai mult?

— Nu știu.

— Are legătură cu fata aia?

— Da.

— *Crezi c-o să dureze mult?*

— Nu știu nici eu mai multe decât tine. Numai ce s-a scris în ziar.

— De ce trebuie să iei trenul?

— Ceilalți au plecat ieri. Eu nu trebuia de fapt să mă duc.

— Își bat joc de tine, bineînțeles. Ca de obicei.

Martin trase aer adânc în piept și privi pe fereastră. Ploaia părea să fi stat.

— Unde-o să stai?

— La hotel.

— Cu cine lucrezi?

— Kollberg și Melander. Au plecat ieri, cum ți-am spus.

— Cu mașina?

— Da.

— Iar tu să stai și să te zgâlțâie trenul?

— Da.

O auzi în spatele lui, spălând ceașca ciobită, cu trandafiri albaștri.

— Săptămâna asta trebuie să plătesc factura la curent și lecțiile de călărie pentru aia mică.

— Nu-ți ajung banii?

— Nu vreau să scot bani, doar știi.

— Sigur că nu.

Își scoase portofelul din buzunar și îl deschise. Luă o hârtie de cincizeci, se uită la ea, o băgă înapoi și își puse portofelul la loc.

— Urăsc să scot bani din bancă, se văicări ea. Când începi să scoți bani din bancă e începutul sfârșitului.

Martin scoase din nou bancnota, o împături, se întoarse și o puse pe masa din bucătărie.

— Ți-am făcut bagajul.

— Mulțumesc.

— Să ai grijă la gât. Vremea asta e cam amăgitoare, mai ales noaptea. Pe deasupra, mai și plouă.

— Da.

— Sper că n-o să trebuiască să porți pistolul ăla groaznic la tine!

„Ba da, ba nu... Ala-bala portocala, an-tan-tichitan, Mușunache căpitan...” își spuse Martin Beck.

— De ce râzi?

— Așa, fără motiv.

Martin se duse în sufragerie, descuie sertarul biroului de scris și luă pistolul. Îl puse în geamantan și încuie lacătul.

Pistolul era un Walther obișnuit, de 7,65 milimetri, fabricat cu licență în Suedia. Nu era bun de nimic și, în afară de asta, nici Martin nu era un trăgător prea grozav.

Ieși în hol și își luă treniul. Stătea acum cu pălăria neagră în mână. Chiar atunci sosi ziarul.

— Nu-ți iei la revedere de la Rolf și de la aia mică?

— E ridicol să-i spui unei fete de doisprezece ani „aia mică“.

— Mie mi se pare că-i dulce.

— Ar fi păcat să-i trezesc. În plus, știu deja că plec.

Își puse pălăria pe cap.

— Pa, te sun.

— Pa, să fii atent.

Martin stătea acum pe peron și aștepta metrourile, gândindu-se că nu îl deranjează prea tare să plece de acasă, cu toate că macheta navei Danemarca nu e gata decât pe jumătate.

Martin Beck nu era șeful Brigăzii Omuciderii și nici nu aspira la așa o funcție. Uneori se îndoia chiar și că va ajunge vreodată comisar, deși singurele lucruri care l-ar fi putut împiedica ar fi fost moartea sau vreo greșeală de serviciu foarte gravă. De opt ani era inspector la secția de criminalistică a Inspectoratului

General de Poliție. Unii îl considerau cel mai capabil detectiv din țară.

Jumătate din viață și-o petrecuse în poliție. La douăzeci și unu de ani începuse lucrul la secția de poliție Jakob și, după șase ani în care servise ca agent de ordine publică în diverse districte din Stockholm, intrase în clasa de detectivi de la Academia de Poliție. Era unul dintre cei mai buni din clasă și la terminarea cursului devenise inspector. Avea pe atunci douăzeci și opt de ani.

Tatăl lui a murit în același an și, ca să-și poată îngriji mama, s-a mutat din camera pe care o închiriasse în Klara înapoi în casa părintească din sudul orașului. În vara aceluiași an a întâlnit-o pe cea care avea să-i fie soție. Stătea în chirie împreună cu o prietenă pe o insulă din arhipelag, unde el a nimerit din întâmplare cu barca lui cu vele. S-a îndrăgostit până peste urechi. În toamna aceluiași an, pe când așteptau un copil, s-au căsătorit la primărie, iar Martin s-a mutat în apartamentul ei micuț de pe insula Kungsholmen.

La doar un an după nașterea fiicei lor, nu mai exista aproape nimic din fata plină de viață de care se îndrăgostise el, iar căsnicia lor aluneca în rutină.

Martin Beck stătea în vagon, pe bancheta verde din plastic și se uita pe fereastra stropită de ploaie. Se gândea apatic la căsnicia lui, dar, când băgă de seamă că începuse să își plângă sigur de milă, își scoase ziarul din buzunarul treniului și încercă să își îndrepte toată atenția spre articolul de fond.

Era obosit, iar lumina cenușie făcea ca pielea lui arsă de soare să pară gălbejită. Chipul îi era supt, avea fruntea înaltă și maxilarul puternic. Gura de sub nasul scurt și drept era largă, cu buze subțiri și cu două riduri adânci la colțuri. Când zâmbea vedeai că are dinți sănătoși, albi. Părul șaten, pieptănat pe spate, nu încărunțise încă, și privirea din ochii lui gri-albaștri era limpede și liniștită. Era slab, dar nu prea înalt și un pic adus de spate. Unele femei îl considerau arătos, dar cele mai multe ar fi descris înfățișarea lui ca fiind una foarte obișnuită. Nu se îmbrăca niciodată în vreun fel care să sară în ochi. Poate era chiar prea discret.